

Spørgsmålet er stadig væk følgende: Når nu den lov har været gældende et år – hr. Kamal Qureshi nævnte i sin fremlæggelse en familie, der har mistet et månedligt rådighedsbeløb, det bliver sat ned fra 5.300 kr. om måneden til 2.800 kr. om måneden, det vil sige, at socialministerens medicin har gjort, at den families rådighedsbeløb er halveret, og den kommer ikke i arbejde, og det kommer de andre familier heller ikke – så savner jeg sådan set bare socialministerens mod til at erkende, at den eneste virkning indtil nu af det her har været, at de familier er blevet fattigere. Så kan man have andre forestillinger på længere sigt. Vil ministeren bekræfte det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det er ærgerligt, hvis SF falder over i den gruppe, der synes, at man bare skal overlade folk til passiv forsørgelse og ikke gøre en særlig indsats for at hjælpe dem videre. Jeg synes, det er ærgerligt, hvis SF's linje er, at man på forhånd skal opgive nogen.

Det siger jeg qua det, at vi jo kan se, at det med den rigtige indsats faktisk lykkes at få en række mennesker ud af den passive forsørgelse og få dem gjort selvforsørgende med alle de positive effekter, det har, og det er det, der er afgørende for regeringen. Det er derfor, at vi sætter så massivt ind med konkrete tiltag, der kan hjælpe folk ud af den passive forsørgelsessituation.

Det, at vi har indført loftet over kontanthjælpen, gør vi for at sikre, at de ydelser i hvert fald ikke skal hindre folk i at komme i beskæftigelse, at det ikke skal være det, der er afgørende, fordi man ikke kan se, at der er en økonomisk gevinst ved det. Det er en forskel, som jeg synes er vigtig, og der kan man også tage et eksempel og lave familieberegninger, der viser, hvor meget ekstra man så får ud af det i forhold til de gamle regler og i forhold til de nye regler.

Jeg synes, at hr. Villy Søvndal skylder at se på, hvad det så er, man har til rådighed, når man er i beskæftigelse. Og jeg forstår ikke, at man fra SF's side ikke bakker op om, at vi bliver nødt til at se overførselsindkomsterne i relation til, hvad man har ud af det på arbejdsmarkedet.

Villy Søvndal (SF):

Nu synes jeg desværre, at ministeren igen falder tilbage til Statsministeriets talepapir, nu var vi ellers næsten kommet fri af det.

Jeg stillede et meget enkelt spørgsmål, nemlig: Når en familie kommer på nedsat sats, bliver

den så ikke fattigere, end den var før; når de ikke kommer i arbejde, bliver en stor gruppe af familier så ikke fattigere, end de var før? Det er et meget enkelt spørgsmål. Kan ministeren besvare det med ja eller nej?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal da gerne understrege over for hr. Villy Søvndal, at der jo ingen uoverensstemmelse er mellem det, statsministeren mener, og det, jeg mener, og det er nok derfor, at hr. Villy Søvndal bemærker det der sammenfald, der er med de holdninger og synspunkter, som jeg giver udtryk for.

Men jeg bliver nødt til at gentage endnu en gang, at jeg synes, det er afgørende, at det økonomisk kan svare sig at komme i beskæftigelse, og jeg begriber simpelt hen ikke, at SF ikke synes, at der skal være en sådan incitamentsstruktur.

Formanden:

Så har jeg noteret to medspørgere, hr. Kamal Qureshi og hr. Morten Homann.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg citerer ministeren for, at hun, jeg tror, det var under hr. Ole Sohns spørgsmål, sagde, at der i dag er større forskel på dem, der arbejder, og dem, som er på kontanthjælp. Det var det, ministeren sagde, at der i dag er større forskel på dem, der arbejder, og dem, som er på kontanthjælp.

Betyder det ikke, at hvis man øger forskellen på dem, der er i arbejde, og dem, der er på kontanthjælp, vil det øge uligheden i samfundet? Eller vil det mindske uligheden i samfundet? Altså hvis forskellen på dem, der arbejder, og dem, som er på kontanthjælp, bliver større, betyder det så, at samfundet bliver mere lige eller mere ulige?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne give et konkret eksempel som svar på hr. Kamal Qureshis spørgsmål.

Hvis vi ser på en helt almindelig familie, hvor begge ægtefæller arbejder og har mindstelønnen, de har to børn i institution og en boligudgift på 4.300 kr. om måneden, så har sådan en familie et rådighedsbeløb på 13.800 kr. efter bolig- og institutionsudgifter.

Kl. 17.10

Et ægtepar på kontanthjælp havde efter de tidligere gældende regler med helt tilsvarende